

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobců:

a) X, narozen X
bytem X

b) X, narozena X
bytem X

oba zastoupeni advokátem Mgr. Zdeňkem Honzíkem
sídlem Rooseveltova 16, Plzeň

proti

žalovanému:

Generální ředitel Vězeňské služby České republiky
sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2022, č. j. VS-255960-14/ČJ-2019-80000L-51ODV

takto:

- I. Rozhodnutí Generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ze dne 14. 12. 2022, č. j. VS-255960-14/ČJ-2019-80000L-51ODV, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení částku 18 729 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Zdeňka Honzíka.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobci domáhají zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jehož výrokem I. bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Věznice Stráž pod Ralskem ze dne 30. 9. 2019, č. j. VS-25744-26/ČJ-2019-8013PR. Tímto prvostupňovým rozhodnutím nebylo vyhověno žádosti žalobců o zaplacení hodin odpracovaných v souvislosti s ustanovením § 60 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), za období od 18. 5. 2015 do 18. 5. 2018. Výrokem II. napadeného rozhodnutí žalovaný s odkazem na § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru nepřiznal žalobcům náhradu nákladů odvolacího řízení.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal, že žalobci, kteří vykonávali činnost dozorců ve Věznici Stráž pod Ralskem, požádali o proplacení hodin, jež byly nesprávně odečteny od jimi odpracovaných hodin s tím, že mělo jít o přestávky na jídlo a odpočinek. Žalobci však takové posouzení rozporovali, neboť jim sice bylo umožněno stravování, v době přestávek však neměli možnost opustit věznici a v případě mimořádných událostí nebyli oprávněni se nezapojit do jejich likvidace. Ve věci byla vydána již tři prvostupňová rozhodnutí, neboť první dvě žalovaný zrušil za účelem doplnění skutkových zjištění. Poslední, shora označené rozhodnutí ředitele Věznice Stráž pod Ralskem žalovaný nejprve potvrdil rozhodnutím ze dne 28. 4. 2021, které však bylo pro vady řízení zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 11. 7. 2022, č. j. 59 Ad 5/2021-70. Proto žalovaný v odvolacím řízení znovu rozhodl napadeným rozhodnutím, jímž prvostupňové rozhodnutí opět potvrdil, neboť se ztotožnil s jeho závěry. Dle rozpisu dozorcích stanovišť je ve věznici dostatek dvoučlenných pohyblivých stanovišť tak, aby příslušníci měli možnost čerpat přestávky na jídlo a odpočinek, a ještě vystřídat dvě stanoviště, která jsou jednočlenná a pevná. Příslušníci jsou veleni na jednotlivá stanoviště denními rozkazy vedoucího oddělení výkonu trestu, z denních rozkazů je u každého příslušníka zřejmý nástup do služby, čas jejího ukončení i doba čerpání přestávek na jídlo a odpočinek.
3. Dle žalovaného vykonávali žalobci v rozhodném období službu na stanovištích č. 2, 5, 9 a 11. Jedná se o pohyblivá stanoviště, v jejichž případě nemusí být příslušník vykonávající službu přítomen pouze na stanovišti, ale může se volně pohybovat po objektu i mimo něj v závislosti na plnění úkolů a povinností. Charakter pohyblivého stanoviště vyplývá systematicky z Povinností pro výkon dozorcí služby OVT a pro inspektora dozorcí služby

OVT založených ve správním spise. Tento dokument vymezuje katalog služebních činností na konkrétním stanovišti. Služební úkoly dozorců na pohyblivém stanovišti nejsou omezeny na jedno místo. Příslušník nemusí být přítomen ve všech prostorových bodech, nýbrž je zásadní, aby příslušník velený na pohyblivé stanoviště byl v době služby připraven vykonávat různorodé úkoly související s jeho stanovištěm. Pohyblivé stanoviště umožňuje, aby příslušník čerpal přestávku i bez vystřídání, a to už proto, že případné neodkladné úkoly zastane jiný příslušník, nebo na jeho stanovišti v danou chvíli vůbec žádné služební úkoly nejsou. I v době služby mohou vznikat ve služebních úkolech mezery, které příslušníkům umožní odskočit si např. do kantýny.

4. Ani z Povinností pro výkon dozorcí služby neplyne, že by stanoviště vyžadovalo nepřetržitou fyzickou přítomnost některého z dozorců. Dozorci stejně jako např. vychovatelé, speciální pedagogové či psychologové vykonávají správní službu ve smyslu zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráži České republiky. Jejich úkoly nespočívají ve střežení osob či prostor, nýbrž v zajištění zpravidla předem naplánované správní činnosti definované jako „zacházení s odsouzenými“, která je souladná s čerpáním přestávek. Ředitel věznice dělením stanovišť na pevná a pohyblivá stanovil, kde je zapotřebí, aby byla stanoviště fyzicky obsazena dozorcí po celou dobu služby, a kde nikoliv. Žalobcům je navíc jejich služební činnost a povaha pohyblivých a pevných stanovišť známa. Výklad právních a služebních předpisů pak dle § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru podává výlučně služební funkcionář a jeho výklad je pro účastníky závazný.
5. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 27. 7. 2018, sp. zn. 65 Ad 9/2017, žalovaný uvedl, že ačkoli jsou stanoviště obsazována nepřetržitě, není příslušník povinen na stanovišti setrvávat po celou dobu služby. Příslušník zůstává velen na stanoviště i v době, kdy čerpá přestávku. Po tuto dobu je jeho stanoviště také „obsazeno“ ve smyslu denního rozkazu, byť se na něm fyzicky po omezenou dobu nenachází. Pokud je současně zajištěno plnění případných neodkladných úkolů na tomto stanovišti, není fyzická nepřítomnost na stanovišti v rozporu s vnitřními předpisy. Věznice má pro čerpání přestávek vytvořen dostatečný aparát, z vnitřních předpisů neplyne, že příslušníky na pohyblivých stanovištích je třeba střídat, postačí zástup či fakt, že na stanovišti aktuálně neprobíhají žádné služební úkoly. Příslušníci ze stanoviště neodcházejí svévolně, nýbrž na základě do denního rozkazu zanesené a vedoucím příslušníkem naplánované přestávky. Odchod na přestávku hlásí svému nadřízenému. Z toho plyne, že příslušník se v době přestávky nemusí zajímat o dění na stanovišti a za stanoviště nenese odpovědnost.
6. Je sice povinností inspektora dozorcí služby „nepřipustit opuštění dozorcího stanoviště bez vystřídání“, ze systematiky vnitřních předpisů a vysvětlení žalovaného je však zřejmé, že tato povinnost se váže pouze k pevným dozorcím stanovištím. Z provedených svědeckých výpovědí dle žalovaného plyne, že služba dozorců ve Věznici Stráž pod Ralskem je přerušitelná, dozorcí mají možnost přestávky čerpat, a dokonce si mohou dojít pro jídlo i v době služby. Vnitřní předpisy předpokládají zastupitelnost příslušníků skrze rozdělení stanovišť na pevná a pohyblivá, příslušníci mohli čerpat přestávku dle svého uvážení. Čerpání přestávek je upraveno zákonem o služebním poměru, přestávky jsou plánovány v denním rozkaze,

tedy se s nimi počítá, a nečerpají je všichni příslušníci najednou. Strážní, dozorcí či civilní zaměstnanci nejsou jediným zabezpečením věznice, která je opatřena mřížemi na oddílech, oplocením, tísňovými hlásiči či kamerovými systémy. Střežení věznice zajišťují dle § 3 odst. 2 zákona o Vězeňské službě a justiční stráž České republiky především příslušníci vězeňské stráže, jejichž stanoviště jsou obvykle pevná a vyžadující neustálou přítomnost. Zejména v noční době je činnost dozorců i celé správní služby minimalizována a je přípustné, aby se dozorce i z jednočlenného stanoviště vzdálil za účelem čerpání přestávky.

7. Pokud příslušník na stanovišti není střídán, znamená to, že charakter a úkoly na stanovišti umožňují, aby služba byla přerušena bez vystřídání. Pokud není ani zastoupen, je to proto, že na stanovišti nejsou po vymezenou dobu vyžadovány žádné služební úkoly. To však neznamená, že by stanoviště bylo nehlídané, neboť je stále pod dohledem příslušníků vězeňské stráže a kamerových systémů. Argumentace žalobců je dle žalovaného povšechná, bez označení konkrétních dnů, kdy přestávku čerpat nemohli. Příslušníci mohli čerpat přestávku libovolným způsobem, bez vnitřními předpisy zakotvené zásahové povinnosti. Mají pouze iniciační povinnost, která není vymezena žádným časovým limitem. Podstatná je faktická možnost přestávky čerpat, nikoli znění vnitřních předpisů. Žalobci předpokládají využití funkce příslušníka – střídače by bylo nevhodné a absurdní. Pro řádné čerpání přestávky na jídlo a odpočinek není podstatné, zda jsou příslušníci ustrojeni do služebního stejnokroje a vyzbrojeni, což je podpořeno také judikaturou. Navíc bylo prokázáno, že výstroj a výzbroj mohou odložit.
8. Čerpáním přestávky se nepředává služba tak, jak se to děje při ukončení služby, pouze se výkon služby přerušuje, a to s vědomím nadřízeného. Odchodu na přestávku nemusí předcházet záznam o předání a převzetí služby, což mj. plyne z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2022, sp. zn. 59 Ad 3/2021. Pokud jde o povinnost zasáhnout v případě mimořádných událostí, v § 7 odst. 3 a 4 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráž České republiky, je zakotvena obecná povinnost odrážející specifika výkonu služby u bezpečnostního sboru. Mimořádná událost u vězeňské služby je nepředvídatelná a nahodilá událost, kterou nelze predikovat a zohlednit při plánování přestávek na jídlo a odpočinek. Mimořádná událost nespadá pod běžný a předvídatelný výkon služby, a případná účast na ní tedy nemůže mít vliv na posouzení, zda příslušníci čerpají přestávku na jídlo a odpočinek. K tomu žalovaný odkázal na soudní judikaturu. Povinnost zakročit dle § 7 zákona o Vězeňské službě a justiční stráž České republiky se navíc týká výhradně příslušníků vězeňské stráže.
9. Žalovaný uzavřel, že žádným předpisem ani nadřízenými nebylo žalobcům zakázáno opustit věznici v době čerpání přestávky na jídlo a odpočinek. Ve Věznici Stráž pod Ralskem je dle provedeného dokazování příslušníkům umožněno přerušování výkonu služby za účelem čerpání přestávky. Skutkový stav věci byl náležitě zjištěn, omezení související se službou v režimovém prostředí nejsou takového charakteru, aby znemožňovala plnohodnotné čerpání přestávky na jídlo a odpočinek. Výrok o nepřiznání nákladů odvolacího řízení odůvodnil žalovaný tím, že žalobci neměli v řízení o odvolání úspěch.

II. Žaloba

10. Žalobci v podané žalobě namítli procesní pochybení žalovaného spočívající v porušení ustanovení § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru, když žalovaný před vydáním rozhodnutí nevyzval žalobce k seznámení s podklady rozhodnutí a k případnému návrhu na jejich doplnění. Žalobci přitom hodlali navrhnout doplnění dokazování vnitřním řádem věznice, směrnicemi pro výkon služby na dozorcích stanovištích a knihami předání a převzetí služby. Nemožnost doplnění důkazů před vydáním rozhodnutí je zásadní vadou krátící žalobce na právech. V řízení byla provedena řada důkazů, které prokázaly, že ustanovení § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru není dodržováno a ani jej bez většího počtu příslušníků dodržovat nelze. Přesto jsou žalobcům z pracovní doby odečítány přestávky na jídlo a odpočinek. Shodná problematika byla řešena soudní judikaturou, např. Městským soudem v Praze v rozsudku sp. zn. 8 Ad 13/2011, Krajským soudem v Brně ve věci sp. zn. 62 Ad 4/2016 či Nejvyšším správním soudem ve věci sp. zn. 8 As 257/2018, kterou se však napadené rozhodnutí nezabývá. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tvrdí, že vedením správního řízení byl pověřen plk. Mgr. Luděk Oláh, zástupce žalobců se s ním však nikdy nesetkal, když řízení bylo vedeno personální pracovníci.
11. Základním dokumentem řešícím výkon služby, kterou žalobci v rozhodném období vykonávali, je rozpis dozorcích stanovišť. Žalobci byli zařazováni na služební stanoviště denním rozkazem vedoucího oddělení výkonu trestu. V denním rozkaze není ani jediného příslušníka, který by nebyl velen na konkrétní stanoviště, a mohl tak střídát osoby na stanovištích. Střídáním dozorcích stanovišť se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 5. 2020, č. j. 9 As 40/2020-78, popřípadě také krajské soudy. Nejvyšší správní soud vždy kladl důraz na to, zda jsou žalobci na svých stanovištích střídáni pro čerpání přestávky na jídlo a odpočinek. Ve spise se nenachází rozhodnutí či nařízení, z něž by plynulo, že dozorce na pohyblivém stanovišti může stanoviště svévolně opustit. Takový postup by byl v rozporu s ustanovením § 85 nařízení žalovaného č. 5/2016, dle něž může dozorce opustit stanoviště pouze tehdy, bude-li vystřídan nebo odvolán. Žalobci k řešené problematice odkázali na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2015, sp. zn. 8 Ad 13/2011.
12. Jestliže je v rozpisu dozorcích stanovišť, který je vytvořen ředitelem věznice, uveden přesný čas výkonu služby na stanovišti bez uvedení času čerpání přestávky na jídlo a odpočinek, jsou s tímto rozpisem, jakožto normou vyšší právní síly, v rozporu přílohy denních rozkazů, v nichž se uvádí doba, kdy a které stanoviště čerpá přestávku. Příloha denního rozkazu obsahující čerpání přestávky na jídlo a odpočinek je z uvedeného důvodu nezákonná. Přestávka na jídlo a odpočinek není vedena ani ve směrnicích pro výkon služby na jednotlivých stanovištích, ani v knize předání a převzetí služby, neboť žádné předání a převzetí se nekoná. Přestávky by se musely konat opuštěním stanovišť bez dalšího, což je nepřípustné a v krajním případě zasahuje až do roviny trestní. Pokud žalovaný argumentuje tím, že příslušník je za účelem čerpání přestávky střídán příslušníkem z jiného stanoviště, je ohrožena bezpečnost věznice a společnosti, neboť pak chybí příslušník na stanovišti jiném. Žalobci uzavřeli, že odvolací řízení bylo

vedeno dlouhou dobu téměř pěti let. Pokud nejsou vytvářeny podmínky pro střídání na dozorčích stanovištích, aby tak žalobci mohli trávit zákonnou přestávku dle svého uvážení, nejedná se o plnohodnotné čerpání přestávky na jídlo a odpočinek dle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, ale o přestávku na jídlo dle § 60 odst. 3 téhož zákona, jejíž čerpání se započítává do doby služby.

13. Problematiku duplicitního zástupu na stanovištích již řešil i Nejvyšší soud, který zaujal negativní stanovisko, neboť duplicitně nelze službu na stanovištích s odlišným místem výkonu služby a s odlišnými pravomocemi praktikovat. Z denního rozkazu je zřejmé, že všechna dozorčí stanoviště musí být obsazena od počátku do konce služby a není zde jediného příslušníka, který by byl určen ke střídání přestávek na jídlo a odpočinek. Problematikou zástupu a zásahu při mimořádných situacích se v minulosti zabývaly soudy všech stupňů. Důležitost spočívá ve výkonu služby na denním rozkazem veleném stanovišti. Napadené rozhodnutí se nezabývá otázkou vzniku mimořádné události a odpovědnosti v okamžiku, kdy stanoviště v době čerpání přestávky nebude nikým obsazeno. Dle judikatury musí být příslušník na mimořádnou událost připraven. Napadené rozhodnutí se nezabývá možností trávení odpočinku, která fakticky neexistuje.

III. Vyjádření žalovaného

14. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí služebních funkcionářů v obou stupních a navrhl zamítnutí žaloby. K námitce, že žalobci před vydáním napadeného rozhodnutí nebyli vyzváni k seznámení s podklady, a nebylo jim tedy umožněno navrhnout jejich doplnění, žalovaný uvedl, že taková výzva skutečně učiněna nebyla. Bylo tomu tak proto, že žalovaný poté, co bylo jeho předchozí rozhodnutí zdejším soudem zrušeno, neopatřoval do spisu nové podklady, pouze odstraňoval vytknuté nedostatky odůvodnění, jehož závěry se snažil provázat s podklady již ve spise obsaženými. Pokud v návaznosti na zrušující rozsudek, s nímž byli žalobci seznámeni, chtěli žalobci navrhnout další důkazy, mohli tak sami aktivně učinit. Žalobci navíc měli jimi označené důkazy v souladu se zásadou koncentrace řízení uplatnit již v prvostupňovém řízení. Nadto směrnice pro výkon služby na dozorčích stanovištích jsou součástí spisového materiálu, přičemž z nich vyplývá povaha pevných a pohyblivých stanovišť, jak to bylo popsáno v napadeném rozhodnutí. Směrnice je třeba chápat jako dokument o pracovní náplni. Příslušníci neopouštějí stanoviště svévolně, nýbrž v souladu s denním rozkazem a po nahlášení nadřízenému.
15. Z časového rozvrhu dne neplyne, kde se v jakou dobu nachází který dozorce. Žalovaný zopakoval, že údaje o čerpání přestávky se do knihy předání a převzetí služby nezapisují. Ve správním řízení bylo prokázáno, že charakter služby ve Věznici Stráž pod Ralskem umožňuje přerušit výkon služby pro čerpání přestávky na jídlo a odpočinek. Ze spisového materiálu je evidentní, že X byl skutečně pověřen provedením úkonů v řízení a že se se zástupcem žalobců setkal. Plyne to např. ze zápisu o ústním jednání a nahlížení do spisu ze dne 18. 6. 2018. Žalovaný rovněž vyšel ze soudní judikatury, žalobci zmiňovaný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2015, sp. zn. 8 Ad 13/2011, však není v dané věci přílehlavý, neboť podle tohoto rozsudku byli příslušníci nuceni i o přestávce na jídlo a odpočinek zdržovat se přímo na svém pracovišti nebo v jeho blízkosti. Z provedených výsledků i vnitřních předpisů plyne, že tak tomu v daném případě není. Skutečnost, že

příslušníci v době čerpání přestávky zpravidla neopouštějí věznici a nepřevlékají se do civilního oděvu, je dána složitostí procesu opuštění věznice a délkou třicetiminutové přestávky. K tomu žalovaný odkázal na komentářovou literaturu a rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 40/2020-78. Další žalobci zmiňované rozsudky se týkají operačního důstojníka integrovaného operačního střediska, resp. policisty dopravního inspektorátu, přičemž žalobci nespecifikovali, co konkrétně z těchto rozsudků je aplikovatelné na jejich věc.

16. K zabezpečení plnění úkolů Vězeňské služby ČR neslouží pouze dozorcí či strážní, ale také na lidském faktoru nezávislé mechanismy. Nelze tak tvrdit, že by žalobci byli omezeni ve svých právech na přerušení výkonu služby z důvodu potřeby kontinuálně zabezpečovat dodržování pořádku v prostorách věznice. Obsazenost pohyblivého stanoviště neznamena neustálou fyzickou přítomnost službu konající osoby na tomto stanovišti, ale pouze skutečnost, že z rozpisu dozorcích stanovišť ve spojení s denním rozkazem je na toto stanoviště velen příslušník, který v rámci výkonu služby, tedy mimo čerpání přestávky, kdy se služba přerušuje, na tomto stanovišti plní své služební úkoly. Skutečnost, že se na stanovišti ve vymezený čas fyzicky nenachází k tomu určený příslušník, neznamena, že by stanoviště nebylo obsazeno. Velení příslušníka na stanoviště znamená, že v průběhu služby bude příslušník plnit úkoly se stanovištěm spjaté, a to věcně, nikoli prostorově. Ani při navádění odsouzených či při plnění jiných služebních úkolů, stejně jako v případě čerpání přestávky na jídlo a odpočinek, není příslušník na stanovišti fakticky přítomen.
17. Každému příslušníkovi je inspektorem dozorcí služby po příchodu do služby oznámen časový rozvrh služby včetně plánované přestávky. V rámci pohyblivých dozorcích stanovišť dochází k zastupitelnosti dozorců čerpajících přestávku na jídlo a odpočinek, kdy dozorce z jednoho stanoviště po dočasnou dobu zastupuje dozorce, který je velen na nejbližší stanoviště. To neznamena, že by tímto zástupem byla ohrožena bezpečnost ve věznici. Zastupující dozorce na zastupovaném stanovišti plní pouze nezbytné úkony, není tedy důvod pro administrativní zaznamenávání předání a převzetí stanoviště. Čerpáním přestávky se nepředává služba v pravém slova smyslu, ta se pouze přerušuje. Inspektor dozorcí služby vysílá na čerpání přestávky ty dozorce, kteří ve shodě s časovým rozvrhem dne neplní aktuálně žádné obligatorní úkoly. Žalobci uvedená judikatura týkající se příslušníků vězeňské služby se netýká merita věci, pouze konstatuje vady řízení. Nejvyšší správní soud však v rozsudku ze dne 17. 8. 2022, sp. zn. 9 As 89/2021, uvedl, že není překážkou pro čerpání přestávky, pokud příslušník vystřídán není.
18. Žalobkyně X, která sloužila na zdravotním středisku, nebyla na stanoviště velená sama a bylo prokázáno, že příslušníci sloužící na zdravotním středisku mají k dispozici vlastní kancelář se zázemím, přičemž jejich denní náplň umožňuje vzdálit se ze stanoviště, a to i mimo čas vyhrazený pro přestávku. Úkoly dozorců zde nejsou časově vázané a čerpání přestávek ve službě je zde umožněno v zákonném rozsahu. Žalobkyně dále působila na stanovišti č. 11, kde mezi její hlavní úkoly patřila kontrola budovy školského vzdělávacího střediska. Kontroly je nutno provádět minimálně každých 45 minut, přitom je možné čerpat 30 minut přestávku na jídlo a odpočinek. Jak stanoviště č. 9, tak stanoviště č. 11 jsou vedena jako pohyblivá, a kontinuální fyzickou přítomnost veleného příslušníka tedy nevyžadují.

19. Žalobce X vykonával službu nejčastěji na stanovištích č. 2 a 5, tedy na ubytovných odsouzených. Jde o stanoviště pohyblivá a v denních směnách vícečlenná, kde se příslušníci mohli za účelem čerpání přestávky střídát. V nočních hodinách je stanoviště č. 5 obsazeno pouze jediným dozorcem, neboť jsou na minimum omezeny úkoly plynoucí z časového rozvrhu dne. Ani příslušník, který přestávku právě nečerpá nemusí být nutně fyzicky přítomen na ubytovně, neboť může např. vykonávat některý ze služebních úkolů spočívajících ve vzdálení se ze stanoviště. Dozorci nevykonávají soustavný dozor např. postáváním na chodbách, mají k dispozici zázemí. Kontrolu odsouzených provádějí v závislosti na bezpečnostním riziku jednou za hodinu, resp. za dvě hodiny. Řádné čerpání přestávek žalobcem vyplynulo ze svědeckých výpovědí.
20. Poukazem na § 85 nařízení generálního ředitele č. 5/2016 žalobci patrně mínili § 5 tohoto nařízení, neboť jeho § 85 nemá s věcí spojitost. Napadené ani prvostupňové rozhodnutí neshledaly rozpor mezi zněním tohoto předpisu a možností čerpat přestávku. Žalovaný dále popsal dosavadní průběh řízení a uvedl, že odvolací řízení netrvalo pět let. Skutečnost, že žalobci podávají odvolání a žaloby nelze považovat za obstrukce žalovaného. Inspektor dozorcí služby sám žádné stanoviště určeno nemá a je oprávněn dočasně zastoupit podřízeného na stanovišti. Žalobci neupřesnili judikaturu, dle níž by takový zástup neměl být možný. Dočasné zastoupení je naopak běžné, stejně jako se děje u civilních zaměstnanců. Iniciační povinnost příslušníků nebrání čerpání přestávky. Je třeba rozlišovat mezi povinností uloženou příslušníkům vnitřním předpisem, a zákonem stanovenou povinností zakročit. Není odpovědností žalovaného zajistit, aby se příslušníci v době přestávky jak najedli, tak si odpočinuli.
21. Přestávky v prostředí Věznice Stráž pod Ralskem lze naplánovat a službu lze pro čerpání přestávky přerušit, neboť charakter jednotlivých stanovišť to buďto umožňuje (pohyblivá stanoviště) nebo jsou příslušníci po dobu čerpání přestávek na jídlo a odpočinek vystřídáni (pevná stanoviště). V době čerpání přestávky na jídlo a odpočinek nemá příslušník žádné povinnosti vyplývající ze stanoviště, na kterém vykonává službu, a může tak plně čerpat přestávku způsobem, který si zvolí. Nejedná se o situaci, kdy by příslušníci pouze konzumovali stravu s tím, že by museli být stále dosažitelní a připraveni přerušit přestávku pro případ potřeby plnění neodkladných úkolů či řešení mimořádných událostí. Pokud by příslušník nemohl čerpat přestávku z důvodu neodkladného plnění služebních povinností, měl by to nahlásit svému nadřízenému, jinak je nemožné po dlouhé době tuto skutečnost dohledat.

IV. Posouzení věci krajským soudem

22. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
23. Z předloženého spisového materiálu plyne, že zmíněnou žádost o proplacení hodin, které byly dle žalobců nesprávně odečteny od odpracovaných hodin s tím, že mělo jít o přestávky na jídlo a odpočinek, podali žalobci dne 18. 5. 2018. Ředitel Věznice Stráž pod

Ralskem rozhodl o této žádosti již celkem třikrát, první dvě jeho rozhodnutí však byla žalovaným zrušena s tím, že je třeba náležitě zjistit skutkový stav. V reakci na to byl spis doplněn o svědecké výpovědi osob konajících službu ve Věznici Stráž pod Ralskem. Poslední rozhodnutí ředitele věznice ze dne 30. 9. 2019 žalovaný nejprve aproboval rozhodnutím ze dne 28. 4. 2021. To však bylo pro vady řízení zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 11. 7. 2022, č. j. 59 Ad 5/2021-70, s tím, že žalovaným nebyla náležitě vysvětlena povaha pohyblivých stanovišť a možnost příslušníků na ně velených čerpat přestávku, a to v návaznosti na obsah vnitřních předpisů věznice. V dalším řízení přistoupil žalovaný k vydání shora označeného napadeného rozhodnutí.

24. Podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru má příslušník nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek, nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, jestliže služební funkcionář nerozhodne na žádost příslušníka jinak, a to při trvání směny a) do 9 hodin v rozsahu 30 minut, b) nad 9 hodin v takovém rozsahu, aby jedna přestávka činila 30 minut a ostatní přestávky činily nejméně 15 minut. Podle odstavce 2 téhož ustanovení se přestávka ve službě na jídlo a odpočinek nezapočítává do doby služby.
25. Podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek.
26. Podle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru je příslušník povinen dodržovat služební kázeň. Podle § 46 odst. 1 téhož zákona, služební kázeň spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů. Podle § 5 odst. 3 zákona o služebním poměru je služební předpis pro příslušníky závazný.
27. Podle § 390 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, kdo v dozorčí nebo jiné službě, byť i z nedbalosti, poruší předpisy nebo pravidla této služby, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok. Podle odstavce 2 téhož ustanovení bude pachatel potrestán odnětím svobody až na dvě léta, způsobí-li činem uvedeným v odstavci 1 zvlášť závažný následek, jemuž byl povinen zabránit.
28. Pokud jde o úvodní námitku procesního charakteru týkající se nevyzvání žalobců k seznámení s podklady a případnému vyjádření, soud ji důvodnou neshledal. Dle obsahu spisového materiálu byl zástupce žalobců v odvolacím řízení osobně seznámen s podklady před vydáním prvního rozhodnutí žalovaného dne 1. 4. 2021, kdy jejich doplnění nenavrhoval. Poté, co bylo první rozhodnutí žalovaného zrušeno zdejším soudem, již žalobci k seznámení s podklady znovu vyzýváni nebyli. To však za situace, kdy do spisu žádné nové podklady nepřibyly, a žalobci tak nemohli být pouhým nevyzváním kráceni na právech. Jestliže se žalobci hodlali po vydání zrušujícího rozsudku soudu v dalším průběhu odvolacího řízení vyjadřovat, případně navrhopvat důkazy, nic jim v tom nebránilo. Procesní úkony žalobců ve správním řízení, včetně uplatnění případných důkazních návrhů, nebyly vázány na nutnou předchozí výzvu služebního funkcionáře. Uvedeného si žalobci měli být vědomi tím spíše, že byli ve správním řízení zastoupeni

advokátem, tedy právním profesionálem. Lze proto přisvědčit stanovisku žalovaného, že k procesnímu pochybení v naznačeném směru nedošlo.

29. Jiná však je situace ohledně vlastního posouzení věci, kde se žalovanému nepodařilo dříve vyjádřené výhrady zdejšího soudu zcela odstranit. Žalovaný do spisu nedoplnil žádný nový podklad (zejména žádný služební či vnitřní předpis), nýbrž se soustředil na vyprecizování své argumentace. Jeho závěry však nadále postrádají oporu ve spisovém materiálu.
30. Krajský soud již ve svém předchozím zrušujícím rozsudku odkazoval na dosud relevantní judikatorní východiska týkající se čerpání přestávek ze strany příslušníků bezpečnostních sborů. Soud neztrácí ze zřetele ani posléze vydaná rozhodnutí správních soudů, před nimiž byly projednávány obdobné případy příslušníků vězeňské služby zastoupených nyníším zástupcem žalobců (srov. letošní rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 1. 2023, č. j. 57 Ad 3/2021-176, a ze dne 31. 5. 2023, č. j. 30 Ad 8/2017-202, Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2023, č. j. 43 Ad 1/2022-76, či Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 1. 2023, č. j. 16 Ad 4/2021-219, a ze dne 28. 2. 2023, č. j. 16 Ad 2/2021-66). Jednotlivé soudy řešené věci mají společná východiska, v dílčích bodech se však odlišují, a to mj. s ohledem na obsah podkladů založených ve správním spise.
31. V nyní řešené věci soud nepovažuje za problematickou otázku zjištění faktického stavu ve věznici. Žalovaný sám uvádí, a je to podpořeno provedenými výpověďmi svědků, že příslušníci na pohyblivých stanovištích obvykle započnou bez vystřídání čerpat přestávku. To je ve věznici běžná praxe a jelikož se mnohdy v době přestávky příslušníka ani nevyskytnou neodkladné služební úkoly, není často třeba kohokoli povolávat k zastoupení činnosti příslušníka čerpajícího přestávku. V případě, že se v době přestávky potřeba provedení služební činnosti vyskytne, povolá nadřízený za tímto účelem příslušníka z jiného pohyblivého stanoviště. Ohledně takto popsaného faktického stavu ostatně nedochází mezi účastníky ke střetu, když ani žalobci netvrdili, že by snad ve službě vůbec neměli možnost oddechu či konzumace jídla. Podstata jejich argumentace tkví v tom, že takto nastavený systém odporuje vnitřním předpisům věznice, dle nichž je zejména nepřípustné opuštění stanoviště bez vystřídání.
32. Žalovaný v návaznosti na předchozí zrušující rozsudek zdejšího soudu podrobněji popisoval povahu pohyblivých stanovišť. Hovořil o nich spíše jako o souboru služebních úkolů nežli jako o konkrétní lokalitě. Dle přesvědčení soudu lze takový náhled do jisté míry akceptovat (přestože i pohyblivá stanoviště jsou dle rozpisu dozorčích stanovišť vymezena místem), a to i s přihlédnutím k ve správním spise založeným a ředitelem věznice schváleným vnitřním předpisům nazvaným Povinnosti pro výkon dozorčí služby OVT a pro inspektora dozorčí služby OVT. Byla-li např. žalobkyně velena na stanoviště č. 9 – zdravotní středisko, kde bylo jedním z jejích úkolů předvádění vězňů k lékaři, pak soud nepovažuje za opuštění stanoviště případ, kdy žalobkyně odejde ze zdravotního střediska do ubytovny odsouzených, aby je zde vyzvedla a odvedla na zdravotní středisko za účelem vyšetření. Zde se soud shoduje s žalovaným, že pohyblivé stanoviště lze pojímat ve funkčním smyslu, tzn. jako soubor úkolů ke stanovišti vztahených. Pokud se tedy v uvedeném příkladu žalobkyně pohybuje mimo vlastní stanoviště v úzkém slova smyslu (stanoviště jako lokalita – např. budova zdravotního střediska), neboť ji na jiné místo

zavedly služební úkoly vztažené ke stanovišti, nepovažoval by to soud za případ opuštění stanoviště (neboť žalobkyně právě plní úkol vázaný ke svému stanovišti, jenž ji pouze dočasně odvedl na jiné místo), který by vyžadoval její vystřídání jiným příslušníkem.

33. Jiný je však náhled soudu na případ čerpání přestávky na jídlo a odpočinek, kde ani nastíněné funkční pojetí stanoviště není s to ve světle obsahu správního spisu náležitě podepřít závěry žalovaného. Soud považuje za potřebné upozornit na dva problematické závěry napadeného rozhodnutí. První spočívá v tom, že žalovaný zejména s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 8 As 160/2018-42, uvádí, že zásadní je faktická možnost čerpat přestávku, a naopak není podstatné znění vnitřních předpisů. Nejvyšší správní soud v označeném rozsudku mj. uvedl, že: *„Nejvyšší správní soud však souhlasí s krajským soudem, že není rozhodné to, zda se jednalo o nepřetržitý výkon služby, ale to, zda možnosti pracoviště čerpání přestávek umožňovaly. I kdyby byl výkon služby přerušitelný a zastupitelnost by byla ve služebních předpisech předpokládána, ale samotné pracovní prostředí a vytíženost příslušníků by fakticky čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek neumožňovala, bylo by nutné dospět k závěru, že čerpané přestávky měly povahu pouze přiměřené doby na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru.“*
34. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku, s jehož závěry se zdejší soud ztotožňuje, skutečně zdůraznil fakticitu čerpání přestávek, avšak v opačné situaci, než jaká nastala v nynější věci, jak bude dále vysvětleno. Stručně řečeno Nejvyšší správní soud uvedl, že ani precizně formulované předpisy garantující čerpání přestávek nepostačí k závěru, že jde o přestávky ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, jestliže těmito předpisy neodpovídá faktický stav, a příslušníci tedy (např. z důvodu personálního oslabení) reálně řádné přestávky nečerpají. Opačné situaci, kdy jsou služební či vnitřní předpisy formulovány nevlídně vůči řádnému čerpání přestávek, neboť staví příslušníka do stavu trvalé ostražitosti např. tím, že udržují jeho odpovědnost za stanoviště i v době přestávky, se již soudní judikatura rovněž věnovala.
35. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 8. 2022, č. j. 9 As 89/2021-65, uvedl, že: *„Aby bylo možné konstatovat, že výkon služby příslušníků lze přerušit, musí být příslušníkům umožněno čerpat přestávky na jídlo a odpočinek nezpochybnitelným způsobem, **formálně v souladu s právními předpisy a služebními předpisy** (zdůraznění doplněno krajským soudem), případně rozkazy tak, aby bylo zřejmé, že po celou dobu přestávky nemusí v zásadě plnit žádné služební povinnosti a úkoly spojené se stanovišti, na která jsou veleni, a mohou se věnovat pouze tomu, aby se najedli a odpočinuli si. To není popřeno samotnou skutečností, že se ve zcela výjimečných případech aktivuje jejich zákonná zakročovací povinnost. Čerpání přestávek na jídlo a odpočinek musí také fakticky umožňovat pracovní prostředí a vytíženost příslušníků.“*
36. Citované závěry vzal za své rovněž Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 13. 7. 2021, č. j. 55 Ad 2/2020-147, zopakoval je také zdejší soud v předchozím zrušujícím rozsudku, jemuž se žalovaný ani nebránil kasační stížností, a vychází z nich také další aktuální rozhodnutí správních soudů (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 1. 2023, č. j. 57 Ad 3/2021-176). Při posuzování právní povahy přestávek je bezpochyby klíčová faktická možnost vůbec přestávky nějakým způsobem čerpat. Aby se však mohlo jednat o řádné přestávky ve službě na jídlo a odpočinek dle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, nemá se příslušník čerpáním přestávky dostat do konfliktu s předpisy, jimiž je ve

službě vázán, aby se nemusel obávat své odpovědnosti vzniklé např. v důsledku opuštění stanoviště v rozporu s příslušným předpisem a nestřežení stanoviště po dobu přestávky.

37. S tím souvisí zmíněný druhý problematický bod napadeného rozhodnutí. Pokud jde o vnitřní či služební předpisy, jsou součástí správního spisu pouze rozpisy dozorčích stanovišť za jednotlivá období a dále čtyři ředitelem věznice schválené předpisy nazvané Povinnosti pro výkon dozorčí služby OVT a pro inspektora dozorčí služby OVT. Dle těchto dokumentů (obsahově obdobných, nicméně v průběhu času docházelo k aktualizacím) je jednou z povinností inspektora dozorčí služby nepřipustit opuštění dozorčího stanoviště bez řádného vystřídaní. Zmíněný problém spatřuje soud v tom, že dle žalovaného se tato povinnost vztahuje pouze k pevným stanovištím. Tento závěr však nemá oporu ve spisovém materiálu.
38. Výchozím bodem argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí je dělení dozorčích stanovišť na pevná a pohyblivá. To je z napadeného rozhodnutí zřejmé, přestože žalovaný do spisu nezaložil služební předpis – nařízení žalovaného č. 5/2016, které toto dělení výslovně zakotvuje, s nímž jinak judikatura v obdobných případech běžně pracuje a o němž se žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze zmiňuje. Nastíněné dělení stanovišť nicméně plyne i z ve správním spise založených rozpisů dozorčích stanovišť, kde jsou jednotlivá dozorčí stanoviště ve Věznici Stráž pod Ralskem očíslována a vždy je mj. uvedeno, zda jde o dozorčí stanoviště pohyblivé či pevné. Je zde také patrné, že dozorčí stanoviště se dělí rovněž dle dalších kritérií.
39. Je-li pak v Povinnostech pro výkon dozorčí služby OVT a pro inspektora dozorčí služby OVT uvedeno, že inspektor dozorčí služby *nepřipustí opuštění dozorčího stanoviště bez řádného vystřídaní*, není důvod vztahovat tuto povinnost pouze k pevným stanovištím, jak to činí žalovaný. Z hlediska jazykového zde byl zřetelně použit obecný pojem dozorčí stanoviště, ačkoli nic nebránilo vymezení limitace této povinnosti např. pouze na dozorčí stanoviště pevná. Žalovaný uváděl, že jeho výklad se kromě jeho vlastního tvrzení v napadeném rozhodnutí opírá o systematiku Povinností pro výkon dozorčí služby OVT a pro inspektora dozorčí služby OVT. Ani tomu soud nepřisvědčuje. Předmětný vnitřní předpis z hlediska systematického nejprve zakotvuje povinnosti inspektora dozorčí služby, jakožto nadřízeného dozorců, a následně upravuje povinnosti dozorců na jednotlivých dozorčích stanovištích. Právě proto, že jde o jeden ucelený předpis, lze vycházet z toho, že má být obsahově koherentní, resp. že má být vykládán tak, aby se jeho jednotlivé části vzájemně nepopíraly.
40. Předmětný předpis hovoří o povinnostech dozorců na dozorčích stanovištích, která pak rozlišuje číslly. Pro veškerá stanoviště, ať jsou pevná nebo pohyblivá (jejich rozlišení tento předpis, na rozdíl od rozpisu dozorčích stanovišť, ani výslovně neřeší), tedy sám používá obecný pojem „dozorčí stanoviště“. Pokud za této situace zapovídá opuštění dozorčích stanovišť bez vystřídaní, míní tím veškerá dozorčí stanoviště. Nic jiného neplyne ani z vymezení povinností dozorců na jednotlivých stanovištích, kde není ani v případě pohyblivých stanovišť speciálně uvedeno jiné řešení opuštění stanoviště (třebas i vnímaného ve funkčním smyslu) či střídání příslušníků. Jiný podklad, který by možnost opuštění stanoviště příslušníkem stavěl do jiného světla, se ve spise nenachází.

41. Pokud povinnosti dozorců na pohyblivých stanovištích mohou tyto dozorce zavést také na další místa, než kde je jejich stanoviště v úzkém slova smyslu vymezeno, jak to soud shora popisoval, potvrzuje to závěr žalovaného ohledně vhodnosti chápání stanoviště také ve funkčním slova smyslu, jak bylo uvedeno. V případě čerpání přestávky na jídlo a odpočinek jde však o jinou situaci nežli o plnění služebního úkolu, které příslušníka dočasně zavede do jiné části věznice. Nelze tvrdit, že příslušník čerpající přestávku vůbec neopustil své stanoviště, i kdyby bylo pohyblivé. Sám žalovaný tvrdí, že přestávka je volným časem příslušníka, jenž si může dělat, co se mu zlíbí, třeba i opustit věznici. Příslušník čerpající přestávku tedy přerušil výkon své služby, nevykonává služební úkoly ani k tomu není připraven. Argumentace funkčním pojetím dozorčího stanoviště není způsobilá překonat ve vnitřním předpise stanovenou povinnost inspektora dozorčí služby nepřipustit opuštění stanoviště bez vystřídaní. Příslušník čerpající přestávku totiž stanoviště ve funkčním smyslu opouští právě proto, že neplní služební úkoly a není k tomu připraven, naopak požívá svého volného času.
42. Žalovaný po zrušení jeho předchozího rozhodnutí zdejším soudem nezaložil do spisu žádné dříve neobsažené předpisy, o něž by bylo možno opřít závěr, že příslušníci mohou za účelem čerpání přestávky svá (pohyblivá) stanoviště opouštět, aniž by byli vystřídáni. Rozhodnutí žalovaného proto postrádá oporu v opatřeném spisovém materiálu. Ve správním spise se naopak nachází zmíněný vnitřní předpis nasvědčující tomu, že taková praxe možná není. K újmě příslušníků nelze klást, pokud fakticky zavedené postupy ve věznici odporují jejím formálním vnitřním pravidlům. Právě tato pravidla jsou totiž příslušníci povinni dodržovat a za jejich dodržování odpovídají. Z relevantní správní judikatury lze vyčíst, že v jednotlivých případech bývají do spisu založeny různé služební či vnitřní předpisy, které se mohou napříč různými věznicemi lišit, což může pochopitelně zásadně ovlivnit výsledné posouzení. Za daného stavu správního spisu v nyní řešené věci nelze dospět k závěrům, které žalovaný v napadeném rozhodnutí učinil.
43. K dalším částem žaloby soud uvádí, že problém spatřuje v popsaném opouštění stanovišť bez vystřídaní v rozporu s Povinnostmi pro výkon dozorčí služby OVT a pro inspektora dozorčí služby OVT. Samotný rozpis dozorčích stanovišť by bez dalšího čerpání přestávek příslušníků bránit nemusel. Žalobci v žalobě zmiňují soudní judikaturu, příliš se však nevěnují tomu, co konkrétně z ní má v jejich prospěch plynout. Není přitom na soudu, aby se stavěl do role advokáta žalobců a v jejich prospěch z povšechně zmíněné judikatury vybíral vhodnou argumentaci. Otázka nutnosti výjimečného zásahu v případě mimořádných událostí již byla soudní judikaturou vyřešena tak, že taková povinnost nebrání čerpání přestávek v režimu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru. Totéž platí, pokud jde o výstroj a výzbroj, kterou příslušník o přestávce neodkládá. Větší délka správního řízení není sice jevem pozitivním, sama o sobě však nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Nelze ani uzavřít, že by se žalovaný věci nevěnoval, když k odvoláním žalobců opakovaně rušil prvostupňová rozhodnutí a posléze opakovaně rozhodoval v důsledku zrušení jeho rozhodnutí zdejším soudem. Tyto skutečnosti musí logicky řízení prodloužit.
44. Zástupce žalobců v žalobě rovněž uvedl, že se nikdy nesetkal s plk. Mgr. Luděkem Oláhem, který byl pověřen vedením správního řízení (v prvním stupni), a že řízení bylo vedeno

personální pracovníci. Tyto skutečnosti nejsou pravdivé, neboť dle obsahu spisu plk. Mgr. Oláh participoval na řadě procesních úkonů včetně např. ústního jednání ze dne 18. 6. 2018, jemuž byl přítomen také zástupce žalobců. K některým úkonům prováděným plk. Mgr. Oláhem se zástupce žalobců vůbec nedostavil, což nelze klást k tíži služebnímu funkcionáři. Řada písemností ve spise je pak podepsána přímo ředitelem věznice, který je tím funkcionářem, jenž ve věci rozhoduje, a je tedy bezpochyby oprávněn procesní úkony v řízení činit. Eventuální příprava podkladů jiným pracovníkem není problematickou skutečností, a nelze tedy uzavřít, že by řízení bylo v daném případě vedeno personální pracovníci.

V. Závěr a náklady řízení

45. Protože závěry žalovaného nenachází oporu v obsahu správního spisu, zrušil soud postupem podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. napadené rozhodnutí pro vady řízení a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 s. ř. s. V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
46. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byli úspěšní žalobci, proto jim soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení.
47. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem dvou žalobců za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků v celkové výši 6 000 Kč, odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby učiněné jako společné úkony při zastupování dvou žalobců v celkové výši 9 920 Kč [2 x 2 úkony právní služby po 3 100 Kč snížené o 20 % dle § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu) a 21 % DPH z odměny a náhrad advokáta ve výši 2 209 Kč. Celkem tak náhrada nákladů řízení činí 18 729 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě

obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 1. prosince 2023

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu